

El Diacrític | Actualitzat el 24/11/2020 a les 09:37

Carta oberta a Toni Coromina, habitant de la llum

«La teva estela de bonhomia i de senzillesa se'ns ha fet record i recança iestic segura que estriparà la boira cada dia, al Montseny i a la ciutat que ha tingut el privilegi de tenir-te»

Toni Coromina | Adrià Costa/Nació Digital

Toni, estimat amic:

Dilluns la boira, tan tossuda, es va esquinçar amb la notícia inversemblant de la teva mort.

Sabia que estaves ingressat perquè tu mateix ho havies dit a les xarxes i pensava que, si ho deies, si et declaraves «esperançat» era que tot plegat anava per bon camí.

Què et puc dir que no sàpigues, Toni.

Feia molt que no ens vèiem, perquè la nostra era (és) una amistat intermitent: un amic de referència que vaig conèixer a partir del fet d'escriure i que sempre estava a punt d'escoltar.

Cap dolor no t'era aliè, t'explicava lluites, ens encoratjaves.

Crec que l'última vegada que ens vam veure encara no anàvem disfressats amb la mascareta: vam coincidir en un banc molt a prop de l'hospital i vam xerrar una estona. Et vaig preguntar pels nens i la Fàtima i me'n vas parlar amb amor i meravella: els dibuixos del petit, el gran tan gran. I tu

vas escoltar l'enèsim tràfec de la lluita de les càrnies i ens vam acomiadar sense recança perquè ens sabíem propers.

He anat al Vic de les mascaretes a dir-te adéu.

He anat a seure al banc a prop de l'hospital i també al banc de la clínica de l'Aliança, des d'on he mirat llargament l'arbre encara una mica daurat del qual estaves enamorat i que fotografiaves al llarg de l'any i en feies una crònica muda i apassionada.

Després m'he enfilat per les escales de Can Maurici per veure el Montseny, aquest drac blau adormit que també espiaves des de tots els colors i des de tots els angles.

«Des de Vic és un drac; des de casa meva és un llangardaix blanc», vam comentar un dia, i devia ser quan et vaig voler regalar un conte personalitzat per als teus fills i tu i la Fàtima em vau regalar l'escalfor d'una conversa i d'un dinar a casa vostra.

Doncs res, Toni. Que estic molt trista però, ahora, com tants i tantes, guardo com un tresor una petita part dels teus records i ja són meus. Ets nostre.

Ets i eres un habitant de la llum. La teva estela de bonhomia i de senzillesa se'ns ha fet record i recança i estic segura que estriparà la boira cada dia, al Montseny i a la ciutat que ha tingut el privilegi de tenir-te. I al cor dels teus.